

ТАТКО МОЙ!

Със тежка брадва във ръце
и съ топло бащинско сърдце
запомнил съм те, татко, азъ
и тъй те виждам от тогазъ.

Намътналъ шарена торба,
съ коматче сухо на гърба,
излизаше във утрень мракъ
и връщаше се вечеръ чакъ.

Измжченъ бѣше ти тогазъ,
но криеше това отъ насъ.
И често мокъръ, уморенъ,
пригрѣщаше ни пакъ засмѣнъ.

Въвъ калъ и дъждъ, въвъ снѣгъ
и студъ,
ти бѣше робъ на черенъ трудъ
за нашия насжщенъ хлѣбъ.
Почивка — нѣмаше за тебъ.

Но чувай, татко мой: сега
заякна моята снага.
И станахъ азъ юнакъ голѣмъ, —
готовъ съмъ помощъ да ти дамъ!

Славчо Ангеловъ

НАЙ-ДОБРИЯТЪ ЛѢКАРЪ

Японска приказка

Имало нѣкога въ Япония чуденъ
обичай. Когато нѣкой лѣкаръ цѣри
боленъ човѣкъ, ала не може да го
изцѣри, и болниятъ умре, лѣкарътъ
билъ длѣженъ да закачи на вратата
си едно шарено фенерче. Ето защо,
по онуй време, предъ вратитѣ на
лѣкаритѣ висѣли много фенерчета...

По него време се разболѣлъ
нѣкакъвъ богаташъ. Той повикалъ
единъ отъ своитѣ слуги и му рекълъ:

— Обходи улицитѣ на цѣлия
градъ, намѣри оня лѣкаръ, на вратата
на когото висятъ най-малко
фенерчета, и ми го доведи!

Богаташътъ мислилъ, че който
лѣкаръ е съ най-малко фенерчета
на вратата, той е най-способниятъ и
нему искалъ да повѣри здравето си.

Слугата се луталъ цѣлъ день
изъ града. Но на вратитѣ на всички
лѣкари висѣли много фенерчета.
Най-сетне, въ една крайна улица,
намѣрилъ единъ лѣкаръ, на чиято
врата висѣло само едно фенерче.
Той потропалъ и поканилъ лѣкаря
да го последва.

Когато лѣкарътъ свършилъ пре-
гледа, богаташътъ го попиталъ:

— Какъ е възможно, господинъ
докторе, на вашата врата да виси
само едно фенерче? Нима до сега
вие сте уморили само единъ бол-
никъ?

— Само единъ! — усмихналъ се
лѣкарътъ. — Но въ това нѣма нищо
чудно, защото азъ отъ вчера съмъ
лѣкаръ.

Прев. Е. Кювлиевъ